

ਗੁਬਾਰੇ

ਡਾ. ਆਤਮਜੀਤ

ਪਾਤਰ :

ਦਾਦੀ, ਦੀਪੀ, ਬੱਬੀ, ਰਾਜੂ, ਵਿੱਕੀ, ਰਿੱਕੀ, ਮੰਮੀ, ਪਾਪਾ, ਮੈਡਮ ਜੀ, ਮਦਾਰੀ।

(ਸਟੇਜ 'ਤੇ ਰੋਸ਼ਨੀ ਫੈਲਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਸ਼ਹਿਰੀ ਘਰ ਦਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਵਿਹੜਾ, ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਮੰਜਾ, ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਮੇਜ਼, ਕੁਝ ਕੁਰਸੀਆਂ ਅਤੇ ਮੂੜ੍ਹੇ। ਮੰਜੇ ਉੱਤੇ ਦਾਦੀ ਬੈਠੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਦੋ ਬੱਚੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਘੁੱਟ ਰਹੇ ਹਨ। ਦੋ ਬਾਂਹਾਂ ਦਬਾ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਿਰ ਘੁੱਟ ਰਿਹਾ ਹੈ।)

ਦੀਪੀ : ਪਿਆਰੇ, ਪਿਆਰੇ,

ਸਾਰੇ : ਦਾਦੀ ਜੀ।

ਦੀਪੀ : ਸਾਡੇ ਸਤਿਕਾਰੇ

ਸਾਰੇ : ਦਾਦੀ ਜੀ।

ਦੀਪੀ : ਮਿੱਠੀਆਂ-ਮਿੱਠੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੱਸਦੇ,
ਨਿੱਕਾ-ਨਿੱਕਾ ਹਾਸਾ ਹੱਸਦੇ।

ਚਾਵਾਂ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਲਾਗੇ ਬਹਿੰਦੇ,
ਝਿੜਕਾਂ ਮਾਰਨ ਉੱਠ ਕੇ ਨੱਸਦੇ।

ਬੱਬੀ : ਫਿਰ ਵੀ ਛਾਤੀ ਨਾਲ ਲਗਾਉਂਦੇ,
ਸਭ ਦੇ ਸੰਗ ਗਲਵੱਕੜੀ ਪਾਉਂਦੇ।
ਚੁੰਮ-ਚੁੰਮ ਮੂੰਹ ਨੂੰ ਸੁੱਚਾ ਕਰਦੇ,
ਨਾ ਦਿਸੀਏ ਤਾਂ ਅੱਖੀਆਂ ਭਰਦੇ।

ਵਿੱਕੀ : ਰੌਲਾ ਪਾਈਏ ਤਾਂ ਇਹ ਵਰ੍ਹਦੇ।
ਘੋਸ ਮਾਰਕੇ ਅਸੀਂ ਵੀ ਜਰਦੇ।

ਦੀਪੀ : ਜਾਈਏ ਵਾਰੇ,

ਸਾਰੇ : ਦਾਦੀ ਜੀ।

ਦੀਪੀ : ਹਾਂ ਬਲਿਹਾਰੇ,

ਸਾਰੇ : ਦਾਦੀ ਜੀ।

ਰਾਜੂ : ਦਾਦੀ ਜੀ ਨੂੰ ਦਰਦਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ,

ਰਿੱਕੀ : ਮੈਂ ਵੀ ਘੁੱਟਿਆ, ਤੂੰ ਵੀ ਘੁੱਟਿਆ।

ਦੀਪੀ : ਇਸ ਵੀ ਘੁੱਟਿਆ, ਉਸ ਵੀ ਘੁੱਟਿਆ।

- ਬੱਬੀ : ਫੇਰ ਬਹਾਇਆ ਫੜਕੇ ਕੰਨੋਂ,
ਜਿਹੜਾ ਚੋਰੀ-ਚੋਰੀ ਉਠਿਆ।
- ਦੀਪੀ : ਹੁਣ ਥੱਕ ਗਏ ਸਾਰੇ, ਦਾਦੀ ਜੀ।
ਹੁਣ ਥੱਕ ਗਏ ਸਾਰੇ, ਦਾਦੀ ਜੀ।
- ਸਾਰੇ : ਅਸੀਂ ਥੱਕ ਗਏ ਸਾਰੇ, ਦਾਦੀ ਜੀ।
ਓ ਪਿਆਰੇ-ਪਿਆਰੇ, ਦਾਦੀ ਜੀ।
- ਦਾਦੀ : ਜਾਓ ਸ਼ੈਤਾਨੋ, ਜਾਓ ਖੇਡੋ,
ਪਰ ਘਰ ਨੂੰ ਸਿਰ 'ਤੇ ਚੁੱਕ ਨਾ ਲੈਣਾ।
ਮੰਮੀ ਪਾਪਾ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਨੇ,
ਦੂਰ ਨਾ ਜਾਣਾ, ਲਾਗੇ ਰਹਿਣਾ।
- ਸਾਰੇ : ਸਾਡੇ ਪਿਆਰੇ ਦਾਦੀ ਜੀ।
ਸਾਡੇ ਪਿਆਰੇ ਦਾਦੀ ਜੀ।
ਦਾਦੀ ਜੀ - ਜ਼ਿੰਦਾਬਾਦ।
ਦਾਦੀ ਜੀ - ਜ਼ਿੰਦਾਬਾਦ।
(ਦੀਪੀ, ਵਿੱਕੀ ਤੇ ਰਿੱਕੀ ਰੱਸਾ ਟੱਪਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਰਾਜੂ ਤੇ ਬੱਬੀ ਬੰਟੇ ਖੇਡਣ ਲੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਰੌਲਾ ਵਧਦਾ ਹੈ)।
- ਦਾਦੀ : ਨੀ ਕੁੜੀਓ, ਓ ਮੁੰਡਿਓ, ਥੋੜ੍ਹਾ ਚੁੱਪ ਕਰੋ,
ਅੱਗੇ ਦੁਖੀ ਮੈਂ ਬੈਠੀ ਹਾਂ, ਕੁਝ ਸੁੱਖ ਕਰੋ।
ਕੁੜੀਓ! ਰੱਸਾ ਟੱਪਦੀਆਂ ਹੋ?
ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਉੱਠੋ, ਕਾਕਾ! ਬੰਟੇ ਛੱਡ ਦਿਓ।
- ਦੀਪੀ : ਦਾਦੀ, ਦਾਦੀ, ਰਾਤੀਂ ਰੱਸਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਟੱਪੀਦਾ?
- ਦਾਦੀ : ਕੁੜੀਏ, ਮਾੜਾ ਹੁੰਦੈ।
- ਬੱਬੀ : ਦਾਦੀ-ਦਾਦੀ, ਬੰਟੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਖੇਡੀਦੇ?
- ਦਾਦੀ : ਮੁੰਡਿਆ, ਮਾੜੇ ਹੁੰਦੇ ਨੇ।
(ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਤਸੱਲੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਪੰਜੇ ਕੋਟਲਾ-ਛਪਾਕੀ ਖੇਡਣ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਖੇਡਦਿਆਂ ਝਗੜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਫ਼ੈਸਲਾ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਹੜਾ ਵਧੀਆ ਗਾਏਗਾ, ਉਹੀ ਕੋਟਲਾ ਫੜੇਗਾ। ਬੱਬੀ ਕੋਟਲਾ-ਛਪਾਕੀ ਗਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਰਾਜੂ ਗਲਾਸ ਨਾਲ ਚਾਬੀਆਂ ਖੜਕਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਵਿੱਕੀ, ਕੈਂਚੀ ਖੜਕਾਉਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।)
- ਦਾਦੀ : ਕਿਹੜਾ ਏ, ਇਹ ਕਿਹੜਾ ਏ?

ਇੱਧਰ ਆ ਜਾਓ ਜਿਹੜਾ ਏ।

ਚਾਬੀਆਂ ਖੜਕਾਉਂਦੇ ਹੋ?

ਕੈਂਚੀਆਂ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹੋ?

ਐਵੇਂ ਨਾ ਕਲੇਸ਼ ਪਾਓ, ਸੁੱਖ ਵਾਲਾ ਵਿਹੜਾ ਏ।

ਪੁੱਛਨੀ ਹਾਂ, ਕਿਹੜਾ ਏ?

ਆ ਜਾਓ ਇੱਧਰ ਜਿਹੜਾ ਏ,

(ਕੁਝ ਪਲ ਚੁੱਪ)

ਚੱਲ ਰਾਜੂ, ਬੱਬੀ, ਦੀਪੀ ਜਾਓ, ਸਕੂਲ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰੋ।

ਚਲੋ ਬੇਟਾ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਘਰ, ਐਵੇਂ ਨਾ ਪਏ ਤੰਗ ਕਰੋ।

(ਵਿੱਕੀ-ਰਿੱਕੀ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਰਾਜੂ, ਬੱਬੀ ਤੇ ਦੀਪੀ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਬੈਠ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਦਾਦੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੀ ਹੈ।)

ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਇਹ ਯੁੱਗ ਕੈਸਾ,

ਚੱਜ ਦਾ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਨਹੀਂ।

ਚੱਜ ਦੀ ਕੋਈ ਕੁੜੀ ਨਹੀਂ,

ਚੱਜ ਦਾ ਕੋਈ ਮੁੰਡਾ ਨਹੀਂ,

ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ,

ਸ਼ਰਮ, ਹਯਾ ਦਾ ਕੁੰਡਾ ਨਹੀਂ।

ਰਾਜੂ : ਦਾਦੀ, ਦਾਦੀ!
ਚਾਬੀਆਂ ਖੜਕਾਉਣ ਨਾਲ ਕੀ ਹੁੰਦੈ?

ਦਾਦੀ : ਮਾੜਾ ਹੁੰਦੈ।

ਬੱਬੀ : ਦਾਦੀ, ਦਾਦੀ!
ਕੈਂਚੀ ਵਜਾਉਣ ਨਾਲ ਕੀ ਹੁੰਦੈ।

ਦਾਦੀ : ਮਾੜਾ ਹੁੰਦੈ।

ਦੀਪੀ : ਦਾਦੀ! ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰੀਏ, ਤੂੰ ਕਹਿੰਦੀ ਏਂ ਮਾੜਾ ਹੁੰਦੈ।
ਇਹ ਤਾਂ ਦੱਸ ਇਸ ਮਾੜੇ ਵਿੱਚ ਕੀ ਮਾੜਾ ਹੁੰਦੈ?

ਦਾਦੀ : ਚੁੱਪ ਹੋ ਜਾਓ, ਕੰਨ ਨਾ ਖਾਓ,
'ਆਤਕਾਂ ਦੇ ਆਤਕ, ਜਿਹੇ ਮਾਪੇ ਤਿਹੇ ਜਾਤਕ।'

(ਬੱਚੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਘੁਸਰ-ਮੁਸਰ ਕਰਦੇ ਹਨ)

ਦੀਪੀ : ਕੋਈ ਗੱਲ ਕਹਿ ਲਓ, ਦਾਦੀ ਕਹਿੰਦੀ ਮਾੜੀ ਹੁੰਦੈ।

ਬੱਬੀ : ਜਿੱਦਾਂ ਮਾੜੇ ਹੁੰਦੇ ਦਾ ਵੀ ਕੋਈ ਦੂਣੀ ਵਾਂਗ ਪਹਾੜਾ ਹੁੰਦੈ।

ਦੀਪੀ : ਅਸੀਂ ਜਦ ਖੇਡਦੇ ਹਾਂ ਨਾ! ਦਾਦੀ ਜੀ ਨੂੰ ਸਾੜਾ ਹੁੰਦੇ।

ਰਾਜੂ : ਦਾਦੀ ਜੀ ਛਾਡੇ ਬੁੱਢੇ ਨੇ,
ਤੇ ਬੁੱਢੇ ਬਹੁਤ ਛਿਆਣੇ ਹੁੰਦੇ।
ਉਹਨਾਂ ਦੁਨੀਆ ਵੇਖੀ ਹੁੰਦੀ,
ਛੱਚ-ਝੂਠ ਪਛਾਣੇ ਹੁੰਦੇ।

(ਦਾਦੀ ਖੰਘਦੀ ਹੋਈ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ)

ਰਾਜੂ : ਵੱਡਿਆਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਦੇ ਨਾ ਮੋਰੋ।
ਮੈਦਮ ਛਾਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਨੇ।

ਬੱਬੀ : ਜੇ ਗੱਲ ਮੋਰੋ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ,
ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਛਿੱਤਲ ਪੈਂਦੇ ਨੇ,

ਬੱਬੀ : ਆਇਆ ਵੱਡਾ ਤੂੰ ਸਿਆਣਾ,
ਪੁੱਠੀ ਗੱਲ ਵੀ ਮੰਨ ਲਏਂਗਾ?
ਓਦਣ ਦਾਦੀ ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ,
ਰਾਤ ਨੂੰ ਝਾੜੂ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ।

ਦੀਪੀ : ਮੈਨੂੰ ਦਾਦੀ ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ,
ਰਾਤੀਂ ਨਹੁੰ ਨਹੀਂ ਕੱਟੀਦੇ।

ਬੱਬੀ : ਨਾਲੇ ਮੈਨੂੰ ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ,
ਰਾਤੀਂ ਦੌਣ ਨਹੀਂ ਕੱਸੀਦੀ।

ਦੀਪੀ : ਜਦੋਂ ਕਰੋ, ਉਹ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ,
ਨਾ ਕਰੋ ਜੋ, ਉਹ ਕਰਨਾ।
ਬੈਠਣ ਲੱਗੋ, ਖੇਡੋ ਬੱਚਿਓ,
ਖੇਡਣ ਲੱਗੋ, ਚੁੱਪ ਕਰ ਜਾਓ।

ਬੱਬੀ : ਚੁੱਪ ਕਰੋ ਤਾਂ ਬੋਲਦੇ ਨਹੀਂ,
ਬੋਲਣ ਲੱਗੋ ਤਾਂ ਰੌਲਾ ਪੈਂਦੇ।

ਰਾਜੂ : ਫਿਰ ਵੀ ਦਾਦੀ ਛੋਹਣੀ ਏ,
ਛੋਹਣੀਆਂ ਬਾਤਾਂ ਪਾਉਂਦੀ ਏ।
ਉਹਦੀ ਕਥਾ ਮੈਂ ਛੁਣਦਾ ਹਾਂ,
ਤਾਂ ਹੀ ਨੀਂਦਰ ਆਉਂਦੀ ਏ।

ਬੱਬੀ : ਐਵੇਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਪਾਉਂਦੀ ਏ,
ਐਵੇਂ ਪਈ ਡਰਾਉਂਦੀ ਏ।

ਰਾਜੂ : ਵੱਡੇ ਝੂਠ ਨਹੀਂ ਤਹਿੰਦੇ ਹੁੰਦੇ,

ਬੇ-ਛੱਕ ਪੁੱਛ ਲਓ ਵਿੱਤੀ ਕੋਲੋਂ,
ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਨਾਨੀ ਹੈਗੀ ਏ,
ਬੇ-ਛੱਕ ਪੁੱਛ ਲਓ ਰਿੱਤੀ ਕੋਲੋਂ।

(ਦਾਦੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਸਾਰੇ ਚੁੱਪ ਕਰ ਜਾਂਦੇ ਨੇ)

ਰਾਜੂ : ਦਾਦੀ ਜੀ ਮੇਰਾ ਛਿਰ ਵਾਹ ਦਿਓ, ਖੁੱਕ ਹੁੰਦੀ ਏ।

ਦਾਦੀ : ਰਾਤੀਂ ਸਿਰ ਨਹੀਂ ਵਹੀਦਾ।

ਰਾਜੂ : ਕਿਉਂ ਦਾਦੀ, ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਵਹੀਦਾ?

ਦਾਦੀ : ਮਾੜਾ ਹੁੰਦੈ।

(ਤਿੰਨੇ ਹੱਸ ਪੈਂਦੇ ਨੇ। ਦਾਦੀ ਨੂੰ ਗੁੱਸਾ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਸੋਟੀ ਲੈ
ਕੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਪਿੱਛੇ ਦੌੜਦੀ ਹੈ, ਬੱਚੇ ਹੱਸਦੇ-ਹੱਸਦੇ ਅੱਗੇ ਦੌੜਦੇ ਹਨ)

ਦਾਦੀ : ਠਹਿਰੋ, ਰੁੜ੍ਹ-ਪੁੜ੍ਹ ਜਾਣਿਓਂ ਐਧਰ ਆਓ।

ਠਹਿਰੋ, ਖਸਮਾਂ ਖਾਣਿਓਂ, ਐਧਰ ਆਓ।

ਹੱਸਦੇ ਹੋ? ਕੁਝ ਸ਼ਰਮ ਕਰੋ।

ਕਲਜੁਗ ਦਿਉ ਨਿਆਣਿਓਂ, ਐਧਰ ਆਓ।

ਮਾਂਵਾਂ ਅੱਗੇ ਨੱਸਦੇ ਹੋ? ਕੁਝ ਸ਼ਰਮ ਕਰੋ।

ਠਹਿਰੋ ਰੁੜ੍ਹ-ਪੁੜ੍ਹ ਜਾਣਿਓਂ, ਐਧਰ ਆਓ।

ਅੱਛਾ ਬਾਬਾ, ਮੈਂ ਹਾਰੀ।

“ਇਆਣੀ ਯਾਰੀ ਸਦਾ ਖੁਆਰੀ।”

ਤੁਹਾਡੇ ਮਾਂ-ਪਿਓ ਨੂੰ ਦੱਸੁੰਗੀ

ਪਰ ਲਗਾਮਾਂ ਕੱਸੁੰਗੀ।

(ਮੰਮੀ-ਪਾਪਾ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਿੰਨੇ ਬੱਚੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਚੰਬੜ

ਜਾਂਦੇ ਹਨ)

ਪਾਪਾ : ਮਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਸਤਾਇਆ ਤਾਂ ਨਹੀਂ?

ਵਾਧੂ ਕਿਸੇ ਖਪਾਇਆ ਤਾਂ ਨਹੀਂ?

ਦੀਦੀ : ਨੋ-ਨੋ, ਨੋ-ਨੋ, ਨੋ-ਨੋ, ਪਾਪਾ।

ਬੱਬੀ : ਯੇ ਤੋ ਹਮਾਰੇ ਦਾਦੀ ਜੀ।

ਦੀਪੀ : ਪਿਆਰੇ, ਪਿਆਰੇ ਦਾਦੀ ਜੀ।

ਬੱਬੀ : ਸਾਡੇ ਸਤਿਕਾਰੇ ਦਾਦੀ ਜੀ।

ਦੀਪੀ : ਸਾਨੂੰ ਛਾਤੀ ਨਾਲ ਲਾਉਂਦੇ।

ਬੱਬੀ : ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਗਲਵੱਕੜੀ ਪਾਉਂਦੇ।

ਦੀਪੀ : ਚੁੰਮ-ਚੁੰਮ ਮੂੰਹ ਨੂੰ ਗਿੱਲਾ ਕਰਦੇ।

ਬੱਬੀ : ਨਾ ਦਿਸੀਏ ਤਾਂ ਅੱਖਾਂ ਭਰਦੇ।
 ਦੀਪੀ : ਅਸੀਂ ਬਲਿਹਾਰੇ, ਦਾਦੀ ਜੀ!
 ਬੱਬੀ : ਜਾਈਏ ਵਾਰੇ, ਦਾਦੀ ਜੀ।
 ਰਾਜੂ : ਨਹੀਂ ਪਾਪਾ, ਇਹ ਝੂਠ ਬੋਲਦੇ,
 ਦੇਖੋ ਦਾਦੀ ਜੀ, ਨੌਂਦੇ ਨੇ।
 ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਜਣੇ ਖਾਹ-ਮਖਾਹ ਈ,
 ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਏ ਛਤਾਉਂਦੇ ਨੇ।

(ਪਾਪਾ ਦਾਦੀ ਕੋਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਡੁਸਕ ਰਹੀ ਹੈ)

ਪਾਪਾ : ਦੀਪੀ, ਬੱਬੀ, ਬੰਦੇ ਬਣ ਜਾਓ,
 ਇੱਕ-ਇੱਕ ਨਹੀਂ ਚੁਪੇੜ ਸੁੱਟਾਂਗਾ।
 ਜੇ ਦਾਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਤੰਗ ਕੀਤਾ,
 ਚਮੜੀ ਦੋਹਾਂ ਦੀ ਉਧੇੜ ਸੁੱਟਾਂਗਾ।

ਦੀਪੀ : ਪਾਪਾ, ਸਾਡੀ ਗੱਲ ਤਾਂ ਸੁਣੋ,
 ਅਸਾਂ ਗਲਤ ਤਾਂ ਆਖਿਆ ਨਹੀਂ।

ਮੰਮੀ : ਅੱਗੋਂ ਨਾ ਬੋਲ, ਤੇ ਕੰਨ ਖੋਲ੍ਹੋ,
 ਗੱਲ ਸੁਣ, ਤੇ ਕਰ ਨਾ ਕਬੋਲ।

ਪਾਪਾ : ਇਹ ਧੁੱਪ ਦਾ ਨਹੀਂ ਕਮਾਲ,
 ਜੇ ਦਾਦੀ ਦੇ ਚਿੱਟੇ ਵਾਲ।
 ਜਦ ਤੱਕ ਉਹ ਜਿਉਂਦੀ ਹੈ,
 ਕੁਝ ਸਿੱਖੋ ਤੇ ਕਰੋ ਸੰਭਾਲ।

ਮੰਮੀ : ਚਲੋ ਪੜ੍ਹੋ ਤੇ ਕਰੋ ਸਕੂਲ ਦਾ ਕੰਮ।
 (ਮੰਮੀ-ਪਾਪਾ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਬੱਬੀ-ਦੀਪੀ ਬੈਠ ਕੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਰਾਜੂ
 ਦਾਦੀ ਦੇ ਕੁੱਛੜ ਬੈਠ ਜਾਂਦਾ ਹੈ)

ਰਾਜੂ : ਦਾਦੀ, ਦਾਦੀ, ਬਾਤ ਛੁਣਾ।
 ਦਾਦੀ : ਅੱਛਾ ਪੁੱਤਰ, ਐਥੇ ਬਹਿ ਜਾ।

(ਗੋਦ' ਚੋਂ ਉਠਾ ਦੇਂਦੀ ਹੈ)

ਰਾਜੂ : ਅੱਜ ਨਵੀਂ ਕਥਾ ਛੁਣਾਈਂ ਦਾਦੀ,
 ਪਿਛਲੀ ਨਾ ਦੁਹਰਾਈਂ ਦਾਦੀ।

ਦਾਦੀ : ਅੱਛਾ! ਚੰਦਰਮੁਖੀ ਦੀ ਗਾਥਾ ਸੁਣ,
 ਫਿਰ ਉਸ ਚੋਂ ਸੁੱਚੇ ਮੋਤੀ ਚੁਣ,
 'ਇੱਕ ਸੀ ਸੋਹਣੀ ਮੁਖੜੇ ਵਾਲੀ,

ਤਾਰਿਆਂ ਵਰਗਾ ਉਸ ਦਾ ਘਰ,
ਬੱਦਲਾਂ ਅੰਦਰ ਉਹਦਾ ਗਿਰਾਂ।

ਰਾਜੂ : ਬੱਦਲਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਪਿੰਡ?
ਉੱਥੇ ਕਿੱਦਾਂ ਦੀ ਹੈ ਥਾਂ?

ਦਾਦੀ : ਠਹਿਰ, ਠਹਿਰ ਕਾਹਲਾ ਨਾ ਪੈ, ਗਾਥਾ ਸੁਣ ਲੈ।
....ਚੰਦਰਮੁਖੀ ਦਾ ਵੱਡਾ ਮਹੱਲ,
ਚਿੜੀ ਨਾ ਫਟਕੇ ਨਿਰੀ ਇਕੱਲ।
ਸ਼੍ਰੀਗਣੇ ਭੂਤ ਉਹਦੇ ਪਿਓ ਦਾ ਨਾਂ,
ਦੇਖ ਕੇ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇ ਜਾਨ।

ਰਾਜੂ : ਭੂਤ ਕਿਛ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੁੰਦੇ?
ਦਾਦੀ : ਠਹਿਰ, ਠਹਿਰ ਕਾਹਲਾ ਨਾ ਪੈ, ਗਾਥਾ ਸੁਣ ਲੈ।
ਬੋਹੜ ਦੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਵਰਗੇ ਵਾਲ।
ਚੁੱਲ੍ਹਿਆਂ ਵਰਗੀਆਂ ਨਾਸਾਂ ਉਹਦੀਆਂ,
ਸਿਰ ਦੀਆਂ ਜਟਾਂ ਲੱਕੜਾਂ ਦਾ ਟਾਲ।

ਰਾਜੂ : ਦਾਦੀ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਏ ਦਰ,
ਹੁਣ ਬੱਛ ਕਰ।

ਦਾਦੀ : ਠਹਿਰ, ਠਹਿਰ, ਕਾਹਲਾ ਨਾ ਪੈ, ਗਾਥਾ ਸੁਣ ਲੈ।
....ਭੂਤ ਦੀ ਧੀ, ਚੰਦਰਮੁਖੀ
ਭਾਵੇਂ ਸੋਹਣੀ ਪਰ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ।
ਭੂਤ ਜਦੋਂ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਬਾਹਰ,
ਉਹਦੇ ਟੁਕੜੇ ਕਰੇ ਹਜ਼ਾਰ।
ਜਦ ਆਵੇ ਉਹ ਵਾਪਸ ਘਰ,
ਟੁਕੜੇ 'ਕੱਠੇ ਲੈਂਦਾ ਕਰ।
ਰੋਜ਼ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਜਿਉਂਦੀ ਧੀ,
ਰੋਜ਼ ਸਵੇਰੇ ਜਾਂਦੀ ਮਰ।

ਰਾਜੂ : ਬੱਛ ਦਾਦੀ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦੈ ਦਰ, ਬੱਛ ਕਰ, ਹੁਣ ਬੱਛ ਕਰ।

ਦਾਦੀ : ਠਹਿਰ, ਠਹਿਰ, ਕਾਹਲਾ ਨਾ ਪੈ, ਗਾਥਾ ਸੁਣ ਲੈ।

ਰਾਜੂ : ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ, ਦਾਦੀ, ਨਹੀਂ।

(ਰਾਜੂ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਮੰਮੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ

ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲਾਉਂਦੀ ਹੈ)

ਮੰਮੀ : ਕੀ ਹੋਇਆ, ਬੇਟੇ ਕੁਝ ਲੜ ਗਿਆ ਏ?

- ਦਾਦੀ : ਨਹੀਂ ਧੀਏ, ਇਹ ਡਰ ਗਿਆ ਏ।
- ਮੰਮੀ : ਨਾ ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ, ਡਰੇ ਕਿਉਂ!
- ਰਾਜੂ : ਦਾਦੀ ਨੇ ਕਥਾ ਛੁਣਾਈ ਏ, ਦੰਦਾਂ ਵਾਲੇ ਭੂਤ ਦੀ।
- ਦਾਦੀ : ਸ਼੍ਰੀਗਣੇ ਦੀ ਗਾਥਾ ਸੁਣਾਈ ਸੀ, ਸੋਚਿਆ ਹੁਣ ਤਾਂ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਏ। ਪਰ ਨਿੱਕੇ ਜਿਗਰੇ ਵਾਲਾ ਏ, ਤੱਕ ਕਿੱਦਾਂ ਭੁੱਬੀਂ ਰੋ ਰਿਹਾ ਏ।
- ਮੰਮੀ : ਬੀ ਜੀ!
- ਕਾਹਨੂੰ ਪਏ ਡਰਾਉਂਦੇ ਹੋ,
ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਇਸ ਬਾਲ ਨੂੰ?
ਕਾਹਨੂੰ ਸਿਰ 'ਤੇ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ,
ਭੂਤ-ਪਰੇਤ ਦੇ ਜਾਲ?
ਆ ਪੁੱਤਰ ਆਪਾਂ ਸੌਂਦੇ ਹਾਂ,
ਮੈਂ ਸਵੇਰੇ ਟੋਫੀ ਖਵਾਵਾਂਗੀ।
ਖਿਡੌਣਾ ਲੈ ਕੇ ਦੇਵਾਂਗੀ,
ਬਾਗ਼ ਦੀ ਸੈਰ ਕਰਾਵਾਂਗੀ।
- ਦੀਪੀ : ਮੰਮੀ! ਭੂਤ ਸੱਚੀਂ ਹੁੰਦਾ ਏ?
- ਮੰਮੀ : ਭੂਤ-ਭਾਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਸੌਂ ਜਾਓ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਕਹਾਣੀ ਏ, ਏਸ ਵਹਿਮ ਤੋਂ ਨਾ ਡਰੋ।
- ਬੱਬੀ : ਪਰ, ਦਾਦੀ ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਜਾਣੂ ਏ,
ਉਸ ਕਈ ਵਾਰ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ।
ਇੱਕ ਵੇਰ ਦਾਦੀ ਅੱਖਾਂ ਸਾਹਵੇਂ,
ਸਰਦਾਰ ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਹੱਸਿਆ ਸੀ।
ਉਦੋਂ ਮੈਂ ਕੇ. ਜੀ. ਦੇ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦਾ ਸਾਂ,
ਤੇ ਦੀਪੀ ਨਾਲ਼ ਬਹੁਤ ਲੜਦਾ ਸਾਂ।
- ਦੀਪੀ : ਤਾਂ ਮੰਮੀ, ਦਾਦੀ ਝੂਠੀ ਏ?
- ਮੰਮੀ : ਨਹੀਂ, ਦਾਦੀ ਬਿਲਕੁਲ ਝੂਠੀ ਨਹੀਂ।
- ਬੱਬੀ : ਤਾਂ ਫਿਰ ਮੰਮੀ, ਸੱਚੀਂ ਭੂਤ ਹੁੰਦੇ ਨੇ?
- ਮੰਮੀ : ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਭੂਤ ਆਉਂਦੇ ਨੇ,
ਰੋਜ਼ ਆਉਣ ਦਾ ਵਿਹਲ ਨਹੀਂ।
ਐਵੇਂ ਨਹੀਂ ਉਹ ਤੁਰਦੇ-ਫਿਰਦੇ।
ਭੂਤ ਨੇ, ਉਹ ਕੋਈ ਖੇਲੂ ਨਹੀਂ।
ਹੁੰਦੇ ਨੇ,

ਪਰ ਏਥੇ ਕਾਹਨੂੰ ਆਵਣਗੇ?
 ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਚੰਗੇ ਬੱਚੇ ਹੋ?
 ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਉਂ ਉਹ ਖਾਵਣਗੇ?
 ਚੱਲੋ ਉੱਠੋ ਹੁਣ ਅੰਦਰ ਚੱਲੀਏ।
 ਚੱਲ ਕੇ ਸਾਰੇ ਰੋਟੀ ਖਾਈਏ।

ਅੱਜ ਫਿਲਮ ਵੀ ਆਉਣੀ ਏ,
 ਵਿਹਲੇ ਹੋ ਕੇ ਟੀ. ਵੀ. ਲਾਈਏ।

(ਹਨੇਰਾ। ਜਦੋਂ ਰੋਸ਼ਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਦਾਦੀ ਨਾਲ ਰਾਜੂ ਸੁੱਤਾ ਹੋਇਆ
 ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਲੱਤਾਂ-ਪੈਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਿਲਾ ਰਿਹਾ
 ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਡਰਾਉਣਾ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉਸ ਦੀ
 ਬੇਚੈਨੀ ਵਧਦੀ ਹੈ। ਪਿੱਠ-ਭੂਮੀ ਤੋਂ ਅਵਾਜ਼)

ਪਿੱਠ-ਭੂਮੀ : ਸ਼੍ਰੀਗਟੋ! ਸ਼੍ਰੀਗਟੋ!! ਸ਼੍ਰੀਗਟੋ !!!
 ਸ਼੍ਰੀਗਟੋ ਭੂਤ ਉਹਦੇ ਪਿਓ ਦਾ ਨਾਂ,
 ਦੇਖ ਕੇ ਨਿਕਲ ਜਾਏ ਜਾਨ।

ਓਸ ਭੂਤ ਦੇ ਸੌ-ਸੌ ਦੰਦ,
 ਬੋਹੜ ਦੀ ਦਾਹੜੀ ਵਰਗੇ ਵਾਲ।
 ਚੁੱਲ੍ਹਿਆਂ ਵਰਗੀਆਂ ਨਾਸਾਂ ਉਹਦੀਆਂ,
 ਸਿਰ ਦੀਆਂ ਜਟਾਂ ਲੱਕੜਾਂ ਦਾ ਟਾਲ।

(ਰਾਜੂ ਡਰ ਵਿੱਚ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਚੀਕਾਂ ਮਾਰਨ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੰਮੀ-
 ਪਾਪਾ ਆ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਲੋਸਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।
 ਦਾਦੀ ਚਾਰ ਪੰਜ ਵਾਰ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, “ਨਿੱਕੇ ਜਿਗਰੇ ਵਾਲਾ ਏ।”
 ਹਨੇਰਾ। ਜਦੋਂ ਰੋਸ਼ਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਰਾਜੂ, ਬੱਬੀ, ਦੀਪੀ, ਵਿੱਕੀ ਤੇ ਰਿੱਕੀ
 ਆਪਣੇ ਬਸਤੇ ਲੈ ਕੇ ਮੇਜ਼ ਦੁਆਲੇ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।
 ਦਾਦੀ ਮੰਚ ‘ਤੇ ਨਹੀਂ।)

ਦੀਪੀ : ਸਾਡਾ ਪੇਪਰ ਸੌਖਾ ਸੀ।

ਵਿੱਕੀ : ਮੇਰਾ ਪਰਚਾ ਔਖਾ ਸੀ।

ਬੱਬੀ : ਰੱਬਾ-ਰੱਬਾ, ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਮੇਰੀ ਅਰਦਾਸ,
 ਭਾਰਤ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਬਣਾ ਮਦਰਾਸ।
 ਰੱਬਾ-ਰੱਬਾ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਮੇਰੀ ਅਰਦਾਸ।
 ਭਾਰਤ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਬਣਾ ਮਦਰਾਸ।

ਵਿੱਕੀ : ਕਿਉਂ? ਮਦਰਾਸ ਵਿੱਚ ਕੀ ਪਿਆ ਏ?

ਬੱਬੀ : ਮੈਥੋਂ ਪੇਪਰ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਏ।

ਦੀਪੀ : ਪੂਰੇ ਛੇ ਸਫ਼ਿਆਂ ਦੀ ਲਿਖੀ ਏ,
ਪ੍ਰੈੱਸੀ ਦਾ ਸੁਆਲ ਮੈਂ ਗੱਡ ਆਈ ਹਾਂ।
ਪੂਰੇ ਛੇ ਸਫ਼ੇ ਲਿਖੇ ਨੇ।

ਬੱਬੀ : ਤੇ ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਫਿਰ ਕਿੰਨੇ?

ਦੀਪੀ : ਟਾਈਮ ਥੋੜ੍ਹਾ ਰਹਿ ਗਿਆ ਸੀ,
ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨ ਮੈਂ ਛੱਡ ਆਈ ਹਾਂ।

(ਮੰਮੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ)

ਮੰਮੀ : ਕਿਉਂ ਬੱਚਿਓ, ਕਿੰਵ ਪੇਪਰ ਹੋਏ?
ਚੰਗੇ ਨੰਬਰ ਲੈ ਲਓਗੇ ਨਾ?

ਬੱਬੀ : ਸਵੇਰੇ ਬਿੱਲੀ ਰਸਤਾ ਕੱਟ ਗਈ, ਚੰਗਾ ਕਿੱਥੇ ਹੋਣਾ ਸੀ।

ਵਿੱਕੀ : ਲੰਬੜ ਮੱਥੇ ਲੱਗ ਗਿਆ ਸੀ, ਬੱਸ ਏਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਰੋਣਾ ਸੀ।

ਦੀਪੀ : ਸਵੇਰੇ ਮਗਰੋਂ 'ਵਾਜ਼ ਪੈ ਗਈ, ਤਾਂਹੀਓਂ ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨ ਰਹਿ ਗਈ।

ਵਿੱਕੀ : ਮੈਂ ਮੰਜੇ ਬਹਿਕੇ ਵਾਲ ਵਢਾਏ, ਤਾਂਹੀਓਂ ਮੇਰੇ ਸੁਆਲ ਨਹੀਂ ਆਏ।

ਬੱਬੀ : ਰਾਤੀਂ ਕੁਕੜੀ ਕੁੜ-ਕੁੜ ਕਰਦੀ ਸੀ।

ਵਿੱਕੀ : ਤੇ ਮੈਂ ਜੁੱਤੀ ਮੂਧੀ ਧਰ ਗਈ ਸੀ।

ਦੀਪੀ : ਮੈਂ ਦਹਿਲੀਜ਼ੇ ਬਹਿ ਗਈ ਸਾਂ।

ਰਿੱਕੀ : ਮੈਂ ਗੋਡੇ ਮੂਧੇ ਮਾਰੇ ਸਨ।

ਸਾਰੇ : ਅਸੀਂ ਕਰਮ ਹੀ ਮਾੜੇ ਕੀਤੇ ਨੇ,
ਪੇਪਰ ਤਾਂ ਮਾੜੇ ਹੋਣੇ ਹੀ ਸਨ।
ਕਿਸੇ ਦੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਨਹੀਂ,
ਇਹ ਤਾਂ ਪੁਆੜੇ ਹੋਣੇ ਹੀ ਸਨ।

(ਮੈਡਮ ਦਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼)

ਦੀਪੀ : ਰਾਤੀਂ ਰਾਜੂ ਡਰ ਗਿਆ ਸੀ,
ਸ਼ਾਇਦ ਭੂਤ ਕੋਈ ਜਾਦੂ ਕਰ ਗਿਆ ਸੀ।

ਬੱਬੀ : ਗੰਢ ਰੁਮਾਲ ਦੀ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਈ ਸੀ,
ਇਸੇ ਲਈ ਪੇਪਰ ਮਾੜੇ ਹੋਏ।

ਦੀਪੀ : ਅਸੀਂ ਦਾਦੀ ਦੀ ਗੱਲ ਮੰਨੀ ਨਹੀਂ,
ਇਸੇ ਲਈ ਸਾਰੇ ਪੁਆੜੇ ਹੋਏ।

ਮੈਡਮ : ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਰਾਜੂ, ਬੱਬੀ, ਦੀਪੀ, ਵਿੱਕੀ, ਰਿੱਕੀ ਜੀ,
ਹਵਾ ਇੱਕ ਸੱਚ ਹੈ ਏਹਨਾਂ ਦਾ,

ਉਂਜ ਵਹਿਮ ਇਹ ਨਿਰੇ ਗੁਬਾਰੇ ਨੇ,
ਹੁੰਦੇ ਵੀ ਪਿਆਰੇ-ਪਿਆਰੇ ਨੇ।
ਪਰ ਵਹਿਮ ਦਾ ਕੱਚਾ ਧਾਗਾ ਹੁੰਦੈ
ਜਿਸ ਨਾਲ਼ ਬੱਝ ਇਹ ਉੱਡਦੇ ਨੇ।
ਹਰ ਭਰਮ ਦੀ ਆਯੂ ਹੁੰਦੀ,
ਮਗਰੋਂ ਆਪੇ ਹੀ ਡਿਗਦੇ ਨੇ।
ਪਰ ਵਹਿਮ ਕੋਈ ਈਮਾਨ ਨਹੀਂ,
ਇਹ ਭਰਮ ਕੋਈ ਆਚਾਰ ਨਹੀਂ,
ਇਹ ਵਹਿਮ ਕੋਈ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ,
ਇਹ ਭਰਮ ਕੋਈ ਵਿਵਹਾਰ ਨਹੀਂ।
ਵਹਿਮ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਸੇਵਕ ਨੇ,
ਇਹ ਭਰਮ ਸਾਡੇ ਸਰਦਾਰ ਨਹੀਂ,
ਕੁਝ ਸੱਚੀਆਂ-ਸੁੱਚੀਆਂ ਰੀਤਾਂ ਨੇ,
ਪਰ ਮਾਨਵ ਦਾ ਕਿਰਦਾਰ ਨਹੀਂ।
ਕਿਉਂ! ਰਾਜੂ ਬੇਟਾ ਸਮਝੇ?

ਰਾਜੂ
ਸਾਰੇ
ਮੈਡਮ

: ਨਹੀਂ ਮੈਦਮ ਹਾਲੇ ਨਹੀਂ।
: ਨਹੀਂ ਮੈਡਮ ਬਹੁਤਾ ਨਹੀਂ।
: ਸੁਣੋ ਫੇਰ!
ਇੱਕ ਵੇਲ਼ਾ ਸੀ ਜਦ ਲੋਕੀਂ ਪੈਦਲ
ਦੂਰ-ਦੂਰ ਤੱਕ ਜਾਂਦੇ ਸਨ।
ਮਿਲਨ-ਗਿਲਨ ਲਈ ਜਦੋਂ ਨਿਕਲਦੇ,
ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਆਉਂਦੇ ਸਨ।
ਬਿੱਲੀ ਰਸਤਾ ਕੱਟ ਗਈ ਜਾਂ,
ਅਵਾਜ਼ ਪਿੱਛੋਂ ਦੀ ਲੱਗ ਗਈ ਏ।
ਲੰਬੜ ਮੱਥੇ ਲੱਗ ਗਿਆ ਏ,
ਜਾਂ ਨਿੱਛ ਮਗਰੋਂ ਵੱਜ ਗਈ ਏ,
ਇਹ ਤਾਂ ਨਿਰੇ ਬਹਾਨੇ ਸਨ,
ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਅਟਕਾਉਣ ਦੇ।
ਖ਼ਬਰੇ ਕਦੋਂ ਉਹ ਮੁੜ ਕੇ ਆਵਣ,
ਇਹ ਹਾੜ੍ਹੇ ਹੋਰ ਬੈਠਾਉਣ ਦੇ।
ਹੁਣ ਤਾਂ ਮੋਟਰ-ਕਾਰਾਂ ਨੇ,

ਗੱਡੀਆਂ ਅਤੇ ਉਡਾਰੂ ਨੇ।
 ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਰਨ ਦਾ ਵਿਹਲ ਨਹੀਂ,
 ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਹੀ ਭਾਰੂ ਨੇ।
 ਹੁਣ ਏਸ ਵਹਿਮ ਦੀ ਹਵਾ ਈ ਨਹੀਂ,
 ਹੁਣ ਇਹ ਭੁਕਾਨਾ ਫੁੱਸ ਹੋ ਗਿਆ।
 ਇਸ ਦੀ ਆਪੇ ਹੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ,
 ਵਹਿਮ ਤਾਂ ਆਪੇ ਠੁੱਸ ਹੋ ਗਿਆ।

- ਦੀਪੀ : ਝਾੜੂ ਕਿਉਂ ਪੁੱਠਾ ਰੱਖਦੇ ਨੇ?
- ਮੈਡਮ : ਤਾਂ ਕਿ ਕੰਧ ਨਾ ਹੋਵੇ ਖਰਾਬ।
- ਰਾਜੂ : ਚਾਬੀਆਂ ਕਿਉਂ ਖੜਕਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ?
- ਮੈਡਮ : ਕੋਈ ਡਿੱਗ ਨਾ ਪਏ ਵਿੱਚੋਂ ਜਨਾਬ!
- ਬੱਬੀ : ਸਿਰ ਭਾਰ ਜੇ ਮੰਜਾ ਰੱਖੇ।
- ਮੈਡਮ : ਸੱਪ ਜਾਂ ਕੀੜੇ ਚੜ੍ਹ ਜਾਣਗੇ।
- ਵਿੱਕੀ : ਰਾਤੀਂ ਮੰਜੀ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕੱਸਣੀ?
- ਮੈਡਮ : ਹੋਰ ਕੰਮ ਕਈ ਖੜ੍ਹ ਜਾਣਗੇ।
- ਵਿੱਕੀ : ਬੂਟ ਪਾ ਕੇ ਸੌਂ ਜਾਓ ਤਾਂ
 ਸੱਪ ਸੱਚੀਂ ਹੀ ਆ ਜਾਂਦਾ ਏ?
- ਮੈਡਮ : ਚੰਗੀ ਨੀਂਦਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ,
 ਤੇ ਸੁਪਨਾ ਕੋਈ ਡਰਾ ਜਾਂਦਾ ਏ।
- ਦੀਪੀ : ਮੈਡਮ, ਕੁਝ ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਨੇ,
 ਵੀਰਵਾਰ ਨੂੰ ਸਿਰ ਨਹੀਂ ਧੋਣਾ,
 ਵੀਰ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਦਾ ਭਾਰ।
 ਮੰਗਲ, ਸ਼ਨੀ ਵੀ ਨਾਲ਼ ਹੀ ਗਿਣਦੇ,
 ਕੱਪੜੇ ਧੋਣਾ ਵੀ ਦੁਸ਼ਵਾਰ।
- ਮੈਡਮ : ਇਹ ਸਭ ਨਾਰੀ ਦੇ ਹਥਿਆਰ,
 ਉਸ ਨੇ ਵੰਡਿਆ ਆਪਣਾ ਭਾਰ,
 ਜੇ ਰੋਜ਼ ਕਰੇ ਉਹ ਸਾਰਾ ਕੰਮ,
 ਉਸ ਦਾ ਉੱਤਰ ਜਾਵੇ ਚੰਮ।
- ਵਿੱਕੀ : ਪਰ, ਭੂਤ ਤਾਂ ਮੈਡਮ ਹੁੰਦੇ ਨੇ ਨਾ?
 ਸਾਡੇ ਨਾਨੀ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ।
 ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਉੱਥੇ ਵਾਸਾ ਸੀ,

ਜਿਥੇ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ।

ਵਿੱਕੀ : ਹੁੰਦੇ ਨੇ ਨਾ ਭੂਤ ਮੈਡਮ?

ਦੀਪੀ : ਭੂਤ ਹੁੰਦੇ ਨੇ ਨਾ ਮੈਡਮ?

ਬੱਬੀ : ਦੱਸੋ ਮੈਡਮ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ।

ਵਿੱਕੀ : ਜਲਦੀ ਦੱਸੋ ਮੈਡਮ ਸਾਨੂੰ।

ਰਾਜੂ : ਭੂਤ ਕਿੱਦਾਂ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਨੇ?

ਮੈਡਮ : ਭੂਤ,

ਇਹ ਕਿਸੇ ਜਾਨਦਾਰ ਦਾ ਨਹੀਂ ਨਾ,

ਭੂਤ ਤਾਂ ਨਾਂ ਸਮੇਂ ਦਾ।

ਸਾਰੇ : ਸਮੇਂ ਦਾ?

ਮੈਡਮ : ਹਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਸਮੇਂ ਦਾ।

ਸਮਾਂ,

ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਾਲ।

ਭੂਤ ਉਹ ਹੈ ਕਾਲ,

ਜੋ ਬੀਤ ਚੁੱਕਾ ਏ,

ਲੰਘ ਚੁੱਕੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ

ਜਦੋਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

ਕਦੇ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ।

ਕਦੇ ਡਰਦੇ ਹਾਂ।

ਭੂਤ ਉਦੋਂ ਹੁੰਦਾ ਏ,

ਜਦੋਂ ਜਾਈਏ ਡਰ।

ਭੂਤ ਜਾਵੇ ਮਰ,

ਜੇ ਹੋ ਜਾਈਏ ਨਿਡਰ।

ਬੱਬੀ : ਉਹ ਕਿੱਦਾਂ ਮੈਡਮ ਜੀ?

ਮੈਡਮ : ਆਓ ਸੁਣਾਵਾਂ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਗੀਤ।

ਇੱਕ ਦਿਨ ਇੱਕ ਮਦਾਰੀ ਆਇਆ,

ਲੈ ਕੇ ਰੰਗ-ਬਰੰਗਾ ਝੋਲਾ।

(ਇੱਕ ਮਦਾਰੀ ਰੂਪ ਬੱਚਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਵਾਜ਼-ਮੈਡਮ)

ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਥੈਲੇ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲੂ

ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਬੰਬ ਦਾ ਗੋਲਾ

ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਅੰਕਲ!

ਥੈਲੇ ਉੱਤੇ ਗੰਢ ਹੈ ਕਿਉਂ?
 ਦੂਜੇ ਬੱਚੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਅੰਕਲ!
 ਰੰਗਾਂ ਦੀ ਇਹ ਵੰਡ ਹੈ ਕਿਉਂ?
 ਆਖਣ ਲੱਗਾ ਉਹ ਮਦਾਰੀ
 ਰੰਗ ਬੜੇ ਇਹ ਭੈੜੇ ਨੇ, ਪੁੱਛੋ ਕਿਉਂ, ਪੁੱਛੋ ਕਿਉਂ?
 ਹਰ ਰੰਗ ਦੇ ਵਿੱਚ ਦੇਅ ਤੇ ਭੂਤ,
 ਉਹ ਜੋ ਸਾਡੇ ਵੈਰੀ ਨੇ, ਪੁੱਛੋ ਕਿਉਂ, ਪੁੱਛੋ ਕਿਉਂ?
 ਹਰੇ ਦੇ ਵਿੱਚ ਹਰਤਾਨੂੰ ਭੂਤ, ਪੀਲੇ, ਵਿੱਚ ਪਿਲਪਾਕੂ ਏ।
 ਨੀਲੇ ਵਿੱਚ ਨਿਲਕੋਟਾ ਲੁਕਿਆ, ਲਾਲ ਵਿੱਚ ਲਲਕਾਟੂ ਏ।
 ਪੁੱਛੋ ਕਿਉਂ, ਪੁੱਛੋ ਕਿਉਂ?
 ਚਿੱਟੇ ਰੰਗ ਦੇ ਵਿੱਚ ਚੁੜੇਲਾਂ, ਨਾਲ ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਆਈਆਂ ਨੇ,
 ਇਹ ਸਾਰੇ ਵੀਰ ਸ਼੍ਰਿੰਗਟੇ ਦੇ ਤੇ ਭੈਣਾਂ ਇਹ ਭਰਜਾਈਆਂ ਨੇ।
 ਪੁੱਛੋ ਕਿਉਂ, ਪੁੱਛੋ ਕਿਉਂ?
 ਲੱਗਾ ਕਹਿਣ ਮਦਾਰੀ ਬੱਚਿਓ,
 ਭੂਤ ਇਹ ਬਹੁਤ ਡਰਾਉਣੇ ਨੇ,
 ਕਈ ਵਾਰ ਦੇਖਣ ਨੂੰ ਜਾਪਣ,
 ਸ਼ਕਲੋਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਭੋਲੇ ਇਹ
 ਦੇਆਂ ਤੇ ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆ,
 ਦੁਨੀਆ ਬਹੁਤ ਅਜਾਇਬ ਹੈ,
 ਡਰ ਕੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਏ ਇੱਥੇ,
 ਫਟਣ ਤਾਂ ਬੰਬ ਦੇ ਗੋਲੇ ਇਹ।
 ਪੈਸਾ, ਪੰਜੀ, ਦਸੀ, ਚਵਾਨੀ ਜਾਂ ਅਠਿਆਨੀ ਪਾ ਦਿਓ।
 ਭੂਤ-ਚੁੜੇਲਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਉੱਤੇ ਜਿੰਦਗਾ ਪੱਕਾ ਲਾ ਦਿਓ।
 ਇੱਕ ਦਿਨ ਇੱਕ ਮਦਾਰੀ ਆਇਆ।
 ਲੈ ਕੇ ਰੰਗ-ਬਰੰਗਾ ਝੋਲਾ।
 ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਸੋਚੀਂ ਪੈ ਗਏ,
 ਡਰੇ ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਝੋਲੇ ਤੋਂ।
 ਪਰ ਇਹ ਗੱਲ ਸਮਝ ਨਾ ਆਵੇ, ਹੋਇਆ ਕਿੱਦਾਂ ਜਾਦੂ ਇਹ ?
 ਮਦਾਰੀ ਪੈਸੇ ਜਾਏ ਬਟੋਰੀ,
 ਡਰਿਆਂ ਹੋਇਆ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ।

(ਇੱਕ ਕੁੱਤਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ)

ਐਨੇ ਚਿਰ ਨੂੰ ਆਇਆ ਕੁੱਤਾ,
 ਸੁੰਘਿਆ ਉਸ ਨੇ ਝੋਲੇ ਨੂੰ।
 ਪੈਸੇ ਸਾਂਭੇ ਪਿਆ ਮਦਾਰੀ,
 ਪਤਾ ਨਾ ਲੱਗਾ ਬੋਲੇ ਨੂੰ।
 ਵਿੰਹਦੇ-ਵਿੰਹਦੇ ਲਾਲ ਕੁੱਤੇ ਤੋਂ,
 ਝੋਲਾ ਥਾਂ-ਥਾਂ ਪਾਟ ਗਿਆ।
 ਡੌਰਾ-ਭੌਰਾ ਹੋਇਆ ਮਦਾਰੀ,
 ਕੁੱਤੇ ਉੱਤੇ ਝਪਟ ਪਿਆ।
 ਕੁੱਤਾ ਸੀ ਉਹ ਸਰਕਸ ਵਾਲਾ
 ਥੈਲਾ ਸੁੱਟਿਆ ਰੁੱਖ ਤੇ ਓਸ।
 ਥੱਕ-ਟੁੱਟ, ਬਹਿ ਗਿਆ ਵਿਚਾਰਾ,
 ਦੌੜਿਆ ਕੁੱਤਾ ਕਿਸ ਤੇ ਰੋਸ?

(ਕੁੱਤਾ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ)

ਲਹੂ-ਲੁਹਾਣ ਹੋਇਆ ਮਦਾਰੀ, ਝੋਲਾ ਥੱਲੇ ਆਇਆ ਨਾ।
 ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਵੀ ਨਿਕਲਿਆ ਹਾਸਾ, ਬੰਬ ਦਾ ਗੋਲਾ ਚਲਾਇਆ ਨਾ।
 ਜਦੋਂ ਮਦਾਰੀ ਥੈਲਾ ਲਾਹਿਆ,
 ਲੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਰੁਲ ਗਿਆ।
 ਮਦਾਰੀ ਵਿਚਾਰਾ ਭੁੱਲ ਗਿਆ,
 ਭੂਤ ਦਾ ਭੇਦ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ,
 ਬੱਚਿਆਂ ਹੱਥੀਂ ਲੀਰਾਂ, ਆਈਆਂ,
 ਨੀਲੀ, ਹਰੀ, ਪੀਲੀ ਤੇ ਲਾਲ।
 ਹੱਥਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਜਕੜੇ ਭੂਤ,
 ਹੋਏ ਮਦਾਰੀ ਵਾਲੀ ਭਾਲ।
 ਨੱਸਿਆਂ ਚੁੱਕ ਲੰਗੋਟ ਮਦਾਰੀ,
 ਬੱਚਿਆਂ ਲਾਹ ਲਏ ਆਪਣੇ ਜੂਤ,
 ਲੀਰਾਂ ਨੂੰ ਲਹਿਰਾ ਕੇ ਕਹਿੰਦੇ,
 ਭੂਤ! ਭੂਤ!! ਭੂਤ!!! ਭੂਤ!!!!

(ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਭੂਤ-ਭੂਤ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਨੇ)

ਸੋ, ਜਿਹੜਾ ਹੋ ਗਿਆ ਨਿਡਰ,
 ਉਹਦਾ ਭੂਤ ਗਿਆ ਮਰ।

ਜਿਹਦੀ ਬੁੱਧ ਹੋਵੇ ਤੰਗ, ਜਿਹੜਾ ਅਕਲੋਂ ਹੈਗਾ ਨੰਗ.....।

ਵਹਿਮ ਮਾਰੇ, ਉਹਨੂੰ ਡੰਗ।

(ਮੈਡਮ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਬੱਚੇ ਰਲ ਕੇ ਗਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।
ਰਾਜੂ ਚਾਬੀਆਂ ਨੂੰ ਗਲਾਸ ਨਾਲ ਖੜਕਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਗਾਉਂਦੇ
ਹਨ।)

ਸਾਰੇ : ਇੱਕ ਦਿਨ ਇੱਕ ਮਦਾਰੀ ਆਇਆ,

ਲੈ ਕੇ ਰੰਗ-ਬਰੰਗਾ ਝੋਲਾ।

ਥੈਲੇ ਅੰਦਰ ਠੁੱਸ ਹੋ ਗਿਆ,

ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਬੰਬ ਦਾ ਗੋਲਾ।

(ਦੀਪੀ ਦਾਦੀ ਦੀ ਸੋਟੀ ਫੜ ਕੇ ਲੈ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਮੰਜੇ, 'ਤੇ
ਬੈਠ ਜਾਂਦੀ ਹੈ)

ਦੀਪੀ : ਕਿਹੜਾ ਏ, ਬਈ ਕਿਹੜਾ ਏ?

ਏਧਰ ਆ ਜਾਓ ਜਿਹੜਾ ਏ।

ਚਾਬੀਆਂ ਖੜਕਾਉਂਦੇ ਹੋ?

ਕੈਂਚੀਆਂ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹੋ?

ਐਵੇਂ ਨਾ ਕਲੇਸ਼ ਪਾਓ,

ਸੁੱਖ ਵਾਲਾ ਵਿਹੜਾ ਏ।

ਪੁੱਛਦੀ ਹਾਂ ਕਿਹੜਾ ਏ,

ਇੱਧਰ ਆ ਜਾਓ ਜਿਹੜਾ ਏ।

(ਬਾਕੀ ਬੱਚੇ ਨਕਲੀ ਦਾਦੀ ਵੱਲ ਵੇਖ ਕੇ ਹੱਸਦੇ ਹਨ)

ਸਾਰੇ : ਨਕਲੀ ਦਾਦੀ, ਨਕਲੀ ਦਾਦੀ,

ਨਕਲੀ ਦਾਦੀ, ਨਕਲੀ ਦਾਦੀ।

(ਦਾਦੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਰਾਜੂ ਤੋਂ ਸਿਵਾ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ
ਨਹੀਂ ਦੇਖਦਾ।)

ਰਾਜੂ : ਉਹ ਦੇਖੋ, ਅਸਲੀ ਦਾਦੀ।

ਸਾਰੇ : ਨਕਲੀ ਦਾਦੀ, ਨਕਲੀ ਦਾਦੀ।

ਰਾਜੂ : ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਅਸਲੀ ਦਾਦੀ।

ਸਾਰੇ : ਨਕਲੀ ਦਾਦੀ, ਨਕਲੀ ਦਾਦੀ।

ਦਾਦੀ : ਫੇਰ ਘਰ ਖਸਮ-ਖਾਣਿਓਂ,

ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਚੁੱਕ ਲਿਆ ਜੇ।

ਕਦੇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਵੀ ਕਰੋ,

ਖੇਡਣ ਵਿੱਚ ਕੀ ਪਿਆ ਜੇ?
ਜਾਓ ਪੜ੍ਹੋ ਮਰੋ।

ਦੀਪੀ : ਦਾਦੀ ਤੂੰ ਆਖੇਂਗੀ ਕਿ
ਖੇਡਣਾ ਵੀ ਮਾੜਾ ਹੁੰਦੈ।

ਬੱਬੀ : 'ਮਾੜੇ ਹੁੰਦੈ' ਦਾ ਤਾਂ ਦਾਦੀ,
ਤੇਰਾ ਇੱਕ ਪਹਾੜਾ ਹੁੰਦੈ।

ਦੀਪੀ : ਰਾਤੀਂ ਜਲਦੀ ਸੌਂ ਜਾਓ ਸਾਰੇ,

ਬੱਬੀ : ਕਿਉਂਕਿ

ਸਾਰੇ : ਸਵੇਰੇ ਸਕੂਲੇ ਜਾਣਾ ਏ।

ਦੀਪੀ : ਸਵੇਰੇ ਉੱਠੋ ਜਲਦੀ ਸਾਰੇ,

ਬੱਬੀ : ਕਿਉਂਕਿ

ਸਾਰੇ : ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨ੍ਹਾਉਣਾ ਏ।

ਦੀਪੀ : ਘੰਟਾ ਪਹਿਲੇ ਤੁਰ ਪਓ ਘਰ ਤੋਂ,

ਬੱਬੀ : ਕਿਉਂਕਿ

ਸਾਰੇ : ਵੇਲੇ ਸਿਰ ਪੁੱਜ ਜਾਣਾ ਏ।

ਦੀਪੀ : ਜਲਦੀ ਰੋਟੀ ਖਾ ਲਓ ਆ ਕੇ,

ਬੱਬੀ : ਕਿਉਂਕਿ

ਸਾਰੇ : ਸਭ ਨੂੰ ਤੁਸਾਂ ਸੁਆਉਣਾ ਏ।

ਦੀਪੀ : ਦੁੱਧ ਪੀਓ, ਉੱਠੋ ਜਲਦੀ,

ਬੱਬੀ : ਕਿਉਂਕਿ

ਸਾਰੇ : ਮੈਡਮ ਨੇ ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ ਏ।

ਦੀਪੀ : ਕਰੋ ਸਫ਼ਾਈ ਬੈਠਕ ਦੀ,

ਬੱਬੀ : ਕਿਉਂਕਿ

ਸਾਰੇ : ਅੱਜ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਆਉਣਾ ਏ।

ਦੀਪੀ : ਜਲਦੀ ਰੋਟੀ ਖਾ ਲਓ ਰਾਤੀਂ,

ਬੱਬੀ : ਕਿਉਂਕਿ

ਸਾਰੇ : ਸਕੂਲ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣਾ ਏ।

ਦੀਪੀ : ਰਾਤੀਂ ਜਲਦੀ ਸੌਂ ਜਾਓ ਸਾਰੇ,

ਬੱਬੀ : ਕਿਉਂਕਿ

ਸਾਰੇ : ਸਵੇਰੇ ਸਕੂਲੇ ਜਾਣਾ ਏ।

ਦੀਪੀ : ਅਸੀਂ ਕਿਹੜੇ ਵੇਲੇ ਖੇਡੀਏ, ਕਿਹੜੇ ਵੇਲੇ?
 ਸਾਰੇ : ਅਸੀਂ ਕਿਹੜੇ ਵੇਲੇ ਖੇਡੀਏ, ਕਿਹੜੇ ਵੇਲੇ?
 ਦੀਪੀ : ਬੋਲ ਸਾਡੀ ਦਾਦੀਏ, ਕਿਹੜੇ ਵੇਲੇ?
 ਸਾਰੇ : ਕਿਹੜੇ ਵੇਲੇ ਖੇਡੀਏ, ਕਿਹੜੇ ਵੇਲੇ?
 ਦਾਦੀ : ਚੁੱਪ ਕਰੋ ਖਸਮਾਂ ਖਾਣਿਓ, ਚੁੱਪ ਕਰੋ।
 ਚੁੱਪ ਕਰੋ ਰੁੜ੍ਹ-ਪੁੜ੍ਹ ਜਾਣਿਓ, ਚੁੱਪ ਕਰੋ।
 ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸ਼ਿੰਗਟੇ ਭੂਤ ਆ ਜਾਏਗਾ।
 ਆ ਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖਾ ਜਾਏਗਾ।

(ਸਾਰੇ ਹੱਸਦੇ ਨੇ)

ਕਮਲੀਚੋ ਡੈਣ ਵੀ ਆਏਗੀ।

ਆ ਕੇ ਸਭ ਨੂੰ ਡਰਾਏਗੀ।

ਦੀਪੀ : ਅੱਛਾ ਦਾਦੀ, ਡੈਣ ਵੀ ਆਏਗੀ?
 ਦਾਦੀ : ਹਾਂ ਆਏਗੀ।
 ਬੱਬੀ : ਤਾਂ ਦਾਦੀ, ਭੂਤ ਵੀ ਆਏਗਾ?
 ਦਾਦੀ : ਹਾਂ ਆਏਗਾ!
 ਵਿੱਕੀ : ਦੱਸ ਖਾਂ ਡੈਣ ਕਿੱਦਾਂ ਦੀ ਏ?
 ਦਾਦੀ : ਡੈਣ ਦੇ ਲੰਮੇ-ਲੰਮੇ ਵਾਲ,
 ਤੇ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਦੰਦ ਨੇ।

ਝੁਰੜੀਆਂ ਵਾਲਾ ਮਾਸ ਏ,

ਤੇ ਬੜੇ ਡਰਾਉਣੇ ਅੰਗ ਨੇ।

ਉਹਦੀ ਸ਼ਕਲ ਡਰਾਉਣੀ ਏ,

ਉਹਦੀ ਸ਼ਕਲ ਰਵਾਉਣੀ ਏ।

ਬੱਬੀ : ਉਹ ਤਾਂ ਦਾਦੀ, ਤੂੰ ਵੀ ਏਂ,
 ਦੀਪੀ : ਪਰ ਤੂੰ ਕਮਲੀਚੋ ਡੈਣ ਤਾਂ ਨਹੀਂ।
 ਦਾਦੀ : ਚੁੱਪ ਕਰੋ, ਬਦਮਾਸ਼ੋ! ਮੈਨੂੰ ਗੁੱਸਾ ਨਾ ਚੜ੍ਹਾਓ,
 ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਕੈਰੀ ਜੇ, ਮੇਰਾ ਸਬਰ ਨਾ 'ਜਮਾਓ',
 ਮੈਂ ਐਸੀ ਗੰਢ ਮਾਰਾਂਗੀ, ਸਭ ਚੁੱਪ ਹੋ ਜਾਓਗੇ,
 ਹਿੱਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ, ਖੜ੍ਹੇ ਖਲੋ ਜਾਓਗੇ।

ਦੀਪੀ : ਮਾਰ, ਮਾਰ, ਮਾਰ, ਗੰਢ,
 ਮਾਰ ਦਾਦੀ ਮਾਰ।

ਬੱਬੀ : ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਤਿਆਰ ਦਾਦੀ,

ਮਾਰ ਗੰਢ ਮਾਰ।

ਵਿੱਕੀ : ਸਾਨੂੰ ਨਾ ਡਰਾ ਦਾਦੀ,
ਮੰਦਾ ਇਹ ਹਥਿਆਰ।

ਰਿੱਕੀ : ਬੋਲ, ਬੋਲ, ਬੋਲ, ਦਾਦੀ, ਹੁਣ ਕੁਝ ਬੋਲ,

ਰਾਜੂ : ਆਪੇ ਗੰਦ ਮਾਰ ਦਾਦੀ, ਆਪੇ ਗੰਦ ਖੋਲ੍ਹ।

ਦਾਦੀ : ਡੈਣਾਂ ਤੇ ਚੁੜੇਲਾਂ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੁਣ ਰੁਲ ਗਈ।

ਸਾਰੇ : ਗੱਲ ਹੁਣ ਰੁਲ ਗਈ।

ਦੀਪੀ : ਫੋਕੇ ਵਹਿਮਾਂ ਵਾਲੀ ਗਾਥਾ, ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਈ।

ਸਾਰੇ : ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਈ।

ਦੀਪੀ : ਇਹ ਗੰਢ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਈ ਜੀ, ਇਹ ਗੰਢ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਈ।

ਸਾਰੇ : ਇਹ ਗੰਢ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਈ ਜੀ, ਇਹ ਗੰਢ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਈ।

ਰਾਜੂ : ਇਹ ਗੰਦ ਖੁੱਲ੍ਹ ਦਈ ਜੀ, ਇਹ ਗੰਦ ਖੁੱਲ੍ਹ ਦਈ।

(ਦਾਦੀ ਦੁੱਖੀ ਹੋ ਕੇ ਮੰਜੇ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਹੈ। ਦੀਪੀ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉਸ ਕੋਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਥੱਲੇ ਬੈਠ ਕੇ ਦਾਦੀ ਦੇ ਗੋਡਿਆਂ 'ਤੇ ਸਿਰ ਰੱਖ ਕੇ ਬੋਲਦੀ ਹੈ।)

ਦੀਪੀ : ਤੂੰ ਤਾਂ ਪਿਆਰੀ-ਪਿਆਰੀ ਦਾਦੀ,

ਸਾਡੀ ਸਤਿਕਾਰੀ ਦਾਦੀ,

ਦੁੱਖੀ ਕਾਹਨੂੰ ਹੁੰਦੀ ਏਂ?

ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਬਾਲ ਹਾਂ।

ਵਹਿਮ ਕਾਹਨੂੰ ਕਰਦੀ ਏਂ?

ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਹਾਂ।

ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰਾਂਗੇ,

ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਹਾਂ।

ਸਾਡੇ ਪਿਆਰੇ-ਪਿਆਰੇ,

ਸਾਰੇ : ਦਾਦੀ ਜੀ।

ਦੀਪੀ : ਸਾਡੇ ਸਤਿਕਾਰੇ,

ਸਾਰੇ : ਦਾਦੀ ਜੀ।

ਦੀਪੀ : ਸਾਡੇ ਪਿਆਰੇ-ਪਿਆਰੇ,

ਸਾਰੇ : ਦਾਦੀ ਜੀ।